

Medžiaga, kurią kviečiame apmąstyti asmeniškai, melstis, klausytis maldoje, taip pat dalyvauti Sinodinio kelio susitikimuose parapijoje

BENDRA ATSAKOMYBĖ MISIJOJE

IV TEMA SUSITIKIMAMS

Iš Apaštalų darbų:

Jie ištvermingai laikėsi apaštalų mokslo ir bendravimo, duonos laužymo ir maldų.

Nuostaba ėmė kiekvieną, nes apaštalai darė daug stebuklingų ženklų. Visi tikintieji laikėsi drauge ir turėjo visa bendra. Nuosavybę bei turtą jie parduodavo ir, ką gavę, padalydavo visiems, kiek kam reikėdavo.

Jie kasdien sutartinai rinkdavosi šventykloje, o savo namuose tai vienur, tai kitur laužydavo duoną, su džiugia ir tauria širdimi drauge vaišindavosi, garbindami Dievą, ir buvo visų žmonių mylimi. O Viešpats kasdien didino jų būrį tais, kurie ėjo į išganymą. *Apd 2, 42-47*

KELIOS POPIEŽIAUS MINTYS

„Tokia yra Bažnyčios misija: Bažnyčia gydo, rūpinasi. Ne kartą esu kalbėjęs apie Bažnyčią kaip karo lauko ligoninę. Ir tai tiesa. Kiek daug sužeistųjų! Kiek daug žmonių laukiančių, kad būtų pagydytos jų žaizdos! Tokia yra Bažnyčios misija: gydyti širdies žaizdas, atidaryti duris, vaduoti, skelbti, kad Dievas yra geras, kad Dievas viską atleidžia, kad Dievas švelnus, kad jis visada laukia...“

„Tai tiesa, kad turime priimti mums suteikiamą pagalbą ir kurti organizacijas, kurios užsiimtų pagalbos teikimu. Tačiau jei užmirštame savo misiją, jei užmirštame neturtą, jei užmirštame apaštališkąjį uolumą, Bažnyčia ima virsti nevyriausybine organizacija. Virsta gražia organizacija, galinga, bet ne evangeline, nes jai trūksta dvasios, trūksta neturto, galios gydyti.“

(Popiežiaus Pranciškaus 2015 m. vasario 5 d. homilija)

KIEKVIENĄ SUSITIKIMĄ AR ASMENINĮ APMĄSTYMĄ

- ✓ pradėkime malda
- ✓ perskaitykime Šv. Rašto ištrauką
- ✓ skirkime laiko tylai, apmąstymui
- ✓ peržvelkime 5-7 min. vaizdo įrašą
- ✓ peržvelkime klausimus
- ✓ skirkime laiko pasidalinimui
- ✓ aptarkime, kas aktualiausia
- ✓ užbaikime malda

PAGRINDINIS KLAUSIMAS: KĄ ŠVENTOJI DVASIA SAKO MŪSŲ BAŽNYČIAI ŠIANDIEN?

ATNAUJINTI BAŽNYČIOS MISIJINŲ ĮSIPAREIGOJIMĄ

„SVAJOJU APIE LABIAU MISIONIERIŠKĄ, MAŽIAU IŠSIGANDUSIĄ BAŽNYČIĄ, UŽ KURIOS KELIĄ ATSAKOMYBĖ DALIJASI IR PASAULIEČIAI.“

CHRISTINA KHENG

KLAUSIMAI APMAŠTYMUI IR PASIDALINIMUI

1. Kaip aš esu pakviestas prisidėti prie Bažnyčios misijos per konkrečios parapijos ar bendruomenės misiją? Kas man trukdo veikliai misionieriauti?

2. Kokias misijos sritis esame apleidę savo parapijoje, bendruomenėje? Į kokią misiją mus, mane Viešpats kviečia šiame laike?

3. Koku būdu galime priimti atsakomybę už savo parapijos gyvybingumą? Kaip atgaivinti suvokimą, kad parapija yra mūsų visų atsakomybė?

PRISIMINKIME

✓ „Tai įgaliojimas, kuris mus tiesiogiai liečia: aš visuomet esu misija; tu visuomet esi misija; kiekvienas pakrikštytasis ir pakrikštytoji yra misija. Kuris myli, leidžiasi į kelią, yra raginamas išeiti iš savo ribotumo, yra traukiamas ir traukia, dovanoja save kitam ir užmezga gyvybę teikiančius santykius. Nė vienas nėra nenaudingas ar nesvarbus Dievo meilei. Kiekvienas iš mūsų esame misija pasaulyje, nes esame Dievo meilės vaisius.“

(Popiežiaus Pranciškaus žinia 2019 m. Pasaulinės misijų dienos proga)

✓ „Gdyti, kelti, vaduoti, išvarinėti piktašias dvasias ir kartu blaiviai suvokti, kad esame tik paprasti Dievo karalystės darbininkai – tokie, pasak Pranciškaus, turi būti Kristaus tarnai, jo vardu gydantys „sužeistuosius“, laukiančius Bažnyčios, „karo lauko ligoninės“ palatose.

(Popiežiaus Pranciškaus 2015 m. vasario 5 d. homilija)

MELSKIMĖS

Duok, Dieve, kad mes būtume pagauti tos didelės vienos minties – dėl Bažnyčios dirbti, vargti, kentėti; kad Bažnyčios kentėjimai, vargai ir žaizdos būtų mūsų vargais, kėšmais ir žaizdomis mūsų širdies, kad būtume pagauti to vieno geismo, nieko čia ant žemės nesitikint, neieškant, jokio sau pelno nelaukiant, savo gyvenimą pašvęsti Dievui, Bažnyčiai; (...) kad mes tik to vieno bijotumės, – numirti nieko dar nekentėję, nevargę, nedirbę dėl Bažnyčios, dėl sielų išganymo, dėl Dievo garbės; kad mūsų mintis, geismai, norai vis į tą pusę linktų, kaip čia visur Kristų įnešus, Jo dvasia perėmus, kaip visur Katalikų Bažnyčios vardą išaukštinus.

(Pal. Jurgis Matulaitis, *Užrašai*, 27. X. 1910)